

7. TARIM

Avrupa Birliđi'nin Ortak Tarım Politikası (OTP); gıda yetersizliklerinin önüne geçilmesini, tarımda çalışan kesimin gelir düzeyinin artırılmasını, piyasa mekanizmaları arasındaki farklılıkların giderilmesini ve istikrarın sağlanmasını, üretim standartlarıyla tarım teknolojisinin geliştirilmesini ve dolayısıyla verimliliğin artırılmasını, tarımsal üretim araçlarının etkili kullanımının ve ürün arzı güvenliğinin sağlanmasını, tarımdaki en önemli faktörlerden biri olan işgücünün optimum kullanımının temin edilmesini, tüketicilere daha gerçekçi ve uygun fiyatlar sunulmasını ve fiyatların üye ülkeler arasında haksız rekabete yol açmasının önüne geçilmesini hedeflemektedir.

Bu hedeflere ulaşabilmek amacıyla Avrupa'daki tarım sektörü için ortak bir politika belirlenmesi kararlaştırılmış, 1 Ocak 1958 yılında yürürlüğe giren Avrupa Ekonomik Topluluđu Antlaşması ile OTP'nin yasal temeli oluşturularak ilkeleri belirlenmiştir. Tek pazar ilkesi ile tarım ürünleri OTP kapsamında üye ülkelerde serbestçe dolaşabilmekte, üye ülkelerin birbirleri ile olan ticaretinin önüne gümrük vergileri, kotalar ve benzeri engeller koyulmamaktadır. Topluluk tercihi ilkesi ile, Topluluk içi piyasalarda üye ülkeler tarafından üretilen tarım ürünlerine öncelikli bir rejim uygulanmaktadır. Böylelikle üçüncü ülkelerde üretilen ürünlere karşı Topluluk üyesi ülke ürünleri tercih edilerek Topluluk tarım sektörü korunmaktadır. Mali dayanışma ilkesi ile de, diğer iki ilke çerçevesinde uygulanan ortak politika doğrultusunda yapılan harcamalar, ortaklaşa oluşturulan bir bütçeden ve AB üyesi ülkelerin tamamının katkısı ile karşılanmaktadır.

Topluluk bütçesi içinde 1962 yılında oluşturulan özel bir fon ile mali sorumluluğun ortak paylaşımı sağlanmıştır. Tarımsal Yönlendirme ve Garanti Fonu (FEOGA) ile OTP giderleri karşılanmaktadır. FEOGA Garanti Bölümü, fiyat ve pazar politikasının işleyebilmesi için gerekli olan harcamaları finanse etmekte ve Birlik bütçesinin %45'ini oluşturmaktadır. Yönlendirme Bölümü ise tarımsal yapıların iyileştirilmesine yönelik yapılandırma çalışmaları ile kırsal bölgelerin kalkınmasında kullanılmakta ve AB bütçesinin %3'ünü oluşturmaktadır.

Tarım politikası, AB'ye katılım için tamamlanması gereken müzakere başlıklarının en geniş olanıdır. Hayvan ve bitki sağlığı alanlarındaki mevzuat dışında, bu başlık üyelik tarihinden itibaren yürürlüğe girecek düzenlemelerden oluşmaktadır. Katılım aşamasında önemli olan nokta, aday ülkenin Topluluk müktesebatını uygulayabilecek durumda olup olmadığıdır. Bu doğrultuda müktesebatın bütünüyle ulusal mevzuata aktarılması aday ülkeler için önemli bir görevdir. Tarım konu başlığı başlıca aşağıdaki alt başlıklar halinde müzakere edilmektedir:

- Yatay konular: Tarımsal Garanti ve Yönlendirme Fonu / ticaret mekanizmaları / kalite politikası / organik tarım / çiftlik sayımı veri ağı / devlet yardımları.
- Ortak piyasa düzenleri: ekilebilir ürünler / tahıllar / yağlı tohumlar / proteinli ürünler / işlenmiş tahıllar / patates nişastası / bakliyat / pirinç / şeker / lifli ürünler / meyve ve sebzeler / şarap ve alkol / muz / zeytin yağı / tütün.
- Hayvansal ürünler: süt ve süt ürünleri / sığır ve dana eti / koyun ve keçi eti / domuz eti / kümes hayvanları.
- Yapısal politika, kırsal kalkınma ve ormancılık.
- Veterinerlik mevzuatı: İç Pazar kontrol sistemi / hayvan kimliği ve kaydı / dış sınırlarda kontrol / hayvan hastalıkları kontrol önlemleri / hayvan sağlığı – canlı hayvan ve hayvansal ürün ticareti / kamu sağlığının korunması / hayvan refahı / zootekni mevzuatı.
- Bitki sağlığı mevzuatı: zararlı organizmalar / tohum kalitesi ve gübreler / bitki çeşitliliği hakları / bitki koruma ürünleri - ilaçlar / hayvan beslenmesi.